

Gewoon rechtdoor gaan en jezelf blijven

Je kunt op verschillende manieren in het fotografeer vak terecht komen. Er is een klassieke manier, die dateert uit de tijd dat er nog geen opleidingen waren, namelijk een schop onder je gat van de baas. En wanneer je het kon begon je voor jezelf. Of zoals later, via de opleidingen, je ging naar school of academie en werd fotograaf. Of je werd het door zelfstudie of vanuit liefhebberij. En er zijn mensen die bijna als vanzelf het vak in rollen. Vaak zonder het in de gaten te hebben. Een rode draad is bijna altijd dat fotografie een passioneel vak is. De echte fotograaf is amateur, hij houdt van zijn vak en vindt het boeiend. Want zeg nu zelf, wanneer je niet door dit vak bent gegrepen, hou je het beoefenen niet lang vol.

Tussen de Ankeveense, de Kortenhoefse en de Loosdrechtse Plassen ligt een polderachtig gebied. Het hoort bij Neder-

horst den Berg, een plaatje buiten in het Gooi. Bevolkt door wat schapjes, paarden en een enkele koe begint er zich langzaam enige min of meer milieuvriendelijke industrie en handel te ontwikkelen. Hier zoek ik Hermien Lam op in een vrijstaand huis, in gezelschap van jonge katten, een konijn en haar dochter. Het uitzicht is prachtig. Hermien is een familie- en gevoelsmens, hetgeen ook tot uiting komt in haar werk. Bij een kop koffie en een afbakbroodje komt het gesprek meteen al goed op gang.

Kappersvak

"Ik ben professioneel gaan fotograferen toen ik begin 30 was, nu zes jaar geleden. Wel had ik als kind een Olympus Trip 35 van mijn moeder gekregen. Ik maakte graag foto's van vriendinnetjes die ik eerst mooi maakte. Ik leerde echter voor kapster, dus werken in een salon. Na een paar jaar werd ik gevraagd om les te gaan geven. Ik volgde toen eerst een kapperslerarenopleiding en daarna de Pedagogisch Technisch Hogeschool waar ik mijn lesbevoegdheid haalde. Toen ik begon met lesgeven, ontdekte ik al heel

Zelfportret.

snel dat ik in een halve week net zoveel verdiende als in de salon. Er kwam dus tijd voor iets wat ik heel graag wilde: visagiste worden. Dat werd een visagieopleiding bij de bekende Dick Peeters. Ik heb zo'n zes jaar part time les gegeven en

combineerde dat met visagie-opdrachten. Daarna heb ruim 10 jaar fulltime als visagiste gewerkt.”

Catchlight

“Denise Hager heb ik als fotograaf leren kennen toen ik bij haar begon als model. Toen ik als visagiste begon, heb ik mijn eerste opdrachten bij haar gedaan. Weer later begon Denise het stockbureau Catchlight. Een stockbureau gespecialiseerd op familylife-beelden. Op een gegeven moment zei Denise, toen ze naar al mijn foto's aan de muur keek: “Ga jij eens op dia schieten, dat kan ik voor je verkopen.”

Van Denise mocht ik haar lampenset lenen en ze hielp mij op weg hoe die te gebruiken. Van een kennis kreeg ik een Hasselblad, ik kocht de Canon EOS1 en ging op dia schieten. En dat verkopen is goed gelukt. Al snel had ik publicaties in verschillende landen van Europa.”

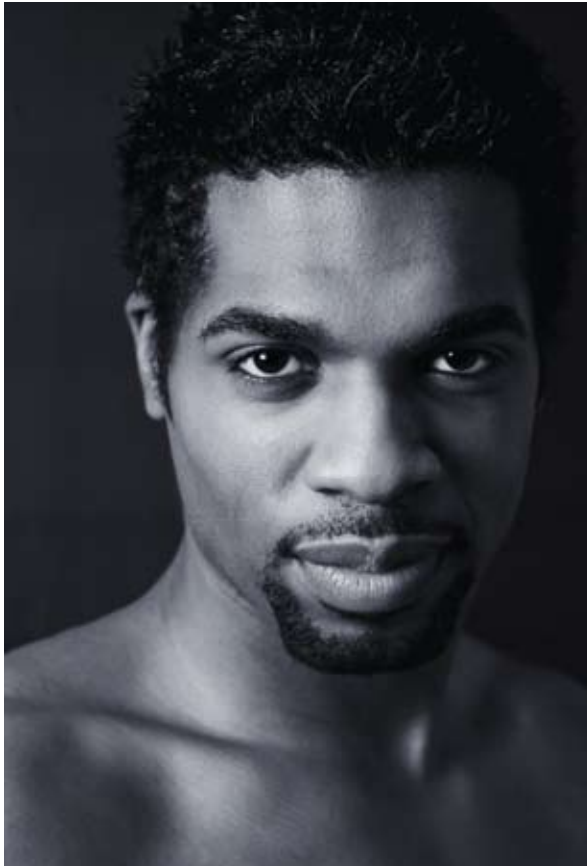
Visagie

“Als visagiste werkte ik niet alleen voor fotografie, maar ook bij film- en video-producties. Dat was een andere wereld. Eén niet bedoeld héél piepklein geluidje, en een hele scène werd overgedraaid. Het zal wel zo horen, maar daar was ik het niet helemaal mee eens. Je maakt een productie toch voor degenen die niet in het vak zitten. Zij horen die details niet. En daar zie ik weer overeenkomsten met mijn werk nu als fotograaf. Uiteindelijk maak ik de foto's voor degene die er op staan en die bijvoorbeeld het tijdschrift lezen. Zij moeten het mooi en goed vinden.

Als visagiste keek ik altijd al goed naar het licht, naar welk effect dit had op het model en mijn make-up. Maar ik had ook aandacht voor de regie, voor wat het doet met mensen. Doordat ik zoveel regisseurs en fotografen heb zien registreren, heb ik daar lekker wat van opgepikt. Wat wel en niet te doen. Heb in die tijd wel eens gedacht of ik misschien ooit zelf regisseur zou worden? Dat is niet gebeurd, maar als fotograaf vind ik dat regisseergedeelte erg leuk.”

Als visagiste heb ik een aantal malen lesgegeven op de Fotovakschool en de Fotoacademie. Visagie voor fotografen. Een fotograaf leert anders alleen over fotografie, maar niets over visagie, terwijl ze later wel met visagisten gaan werken. Dus wat je kunt met visagie, ook als het er naturel moet uitzien. En wat voor een

visagiste belangrijk is om te weten. Al is de fotograaf nog zo goed, bij portretfotografie is make-up altijd mooier. Ook voor mannen. Een man hoeft er niet uit te zien alsof hij op een strijplank heeft gelegen. Je ziet ook in de televisiestudio's dat er zelfs ministers onder handen worden genomen. Op de een of andere manier schijnt daar een taboe op te rusten, maar waarom vrouwen wel en mannen niet? En natuurlijk zet je een alpinist of een bokser niet in de stoel, maar wanneer je jezelf mooi aankleedt en laat knippen voor je voor de camera gaat is het toch niet zo gek? Gelukkig zijn er fotografen die het met mij eens zijn, die het niet onnatuurlijk vinden. Je werk wordt gewoon beter, gaat er zelfs meer naturel uitzien dan zonder make-up."

Ik kan dit uit eigen ervaring alleen maar beamen...

Fotografie

"Toen ik in 1992 als visagiste begon, moest ik nog veel leren van de zakelijke, commerciële en administratieve kant van het freelancen. Daar heb ik in die jaren veel van geleerd. Al ben je nog zo'n goede vakvrouw, je moet ook zaken kunnen doen, onderhandelen. Maar nu wilde ik als fotograaf aan klanten komen.

Ik ben toen met een portfolio naar een carrièrebeurs gegaan, temidden van de pakken en stropdassen, ingenieurs, marketing en ICT-specialisten. Het klikte met iemand van Deloitte en zo kwam ik aan mijn eerste grote fotografieopdrachten. En er kwam steeds meer uit de zakelijke wereld. Marketing Tribune, Dell, Telfort, Fortis, ING en DAS, Bovag zijn enkele van de klanten waar ik nu voor werk. Maar ook voor een aantal bladen van Sanoma Uitgevers en Colorfull Magazine. Het fotograferen van mensen heeft mijn voorkeur, de zakelijke portretten, het fotograferen van artiesten, modefotografie, lifestyle, human interest, alles dat die richting uitgaat, vind ik leuk om te doen. Ik hou van mensen. Wie ze zijn, wat ik bijzonder aan die persoon vind, zijn of haar uitstraling. Dat mooi en goed vast te leggen, prachtig! Ik maak niet van die statige foto's. Ik ben gek op doorkijkjes, onscherpe achtergronden, locaties die een sfeer uitstralen. Een poortje, een raam met een gordijn half dicht, iemand tegen een granieten plaat laten leunen. Ik werk ook graag met mensen zonder ervaring met poseren. Ik kan daar goed mee omgaan, ze op hun gemak te laten voelen. Ik werk het liefste rustig, neem de tijd voor mijn shoots. Daarna de digitale afwerking

in mijn kantoor met Photoshop. Ik werk akelig precies, maak alles liefst heel netjes, wil geen neushaartje zien, geen stofjes op een pak. Dat is misschien ook wel de reden dat ik regelmatig nee moet zeggen tegen nieuwe opdrachten. Want ik wil geen halve dingen doen. Wat ik doe moet goed zijn."

Hoe verder?

"In de loop der tijd ben ik een eigen stijl gaan ontwikkelen. Die manifesteert zich in de doorkijkjes, maar ook in het sterk aansnijden van portretten, in het vinden van een intieme sfeer. En ik probeer te evolveren, al valt dat soms wel wat tegen."

Hermien pakt er even wat voorbeelden bij. "Kijk, hier zie je een aantal probeersels, Wil je iets anders, dan moet je dat gewoon doen. Maar het wordt niet altijd wat ik écht wil of wat ik logisch vind. En dan word ik ineens blij met het verlossende woord van een bekende die er even naar kijkt: "Nee, dat is geen echte Hermien-foto". Ja, echt, het schijnt een soort handelsmerk te worden, daar moet ik wel even aan wennen, gek he? O ja, en die toekomst? Gewoon doorgaan, of zoals ze hier in Holland zeggen: Go with the flow!" ■